

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

MARQUÉS REVISCOLAT.

OLTAS coses comensan en broma y acaban en serio. De aquesta màxima podria donarne compte y rahó l' esplendorós ciutadà benemerit, encare que per ell acaban en serio totes las cosas del mon, fins las més bufas.

Per broma va dir-se que 'l farien marqués de Olérdola, y en serio le 'n varen fer.

Quan alguns mesos endarrera deyan alguns periòdichs qu' entre patilla y patilla abrigava 'l pensament de transformar un dels edificis del Parch en Palau Real, ab la idea de oferirlo a la reyna regent, eran molts los que responian:

—Aixó son brometas de quatre desocupats, acullidas per una part de la premsa, que no tèn altra missió que posar en ridícul a D. Francisco.

¿Brometas, veritat?

Donchs la broma ja està realisada.

Ja està triat l' edifici, que serà l' arsenal, lo major dels que han quedat de l' antiga Ciutadela; ja están trassats los planos de reforma, que segons diuen los que 'ls han vistos, son suntuosos; ja D. Francisco 's disposa a fer un viatge a Madrit, ab aquests planos a la butxaca, visitar a la elevada senyora a qui està destinat lo regalo; y rebre dels cortesans un cabàs d' enhorabonas per son ascendrat esperit dinástich.

Tot està a punt de solfa: tot està preparat, menos los quartos per emprendre las obras, encare que d' aquests poch se 'n preocupa l' insigne Marqués, que ni ell ni 'ls seus fills y successors tindrán de satisferlos. La Pubilla paga, y es molt bona xicoteta la tal Pubilla... Ella paga sempre y may diu res.

Pero es precis que un ó altre prengui la defensa dels seus interessos y fins de la seva dignitat, y bèn ó malament ho farém nosaltres.

La idea de aquest home funest que ha prés a Barcelona com una especie de teudo dependent del marquésat de Olérdola, es tan descabellada, que no hi ha per ahont agafarla.

En primer lloch, la reyna regent que ocupa 'l trono distrutant una llista civil considerable, no necessita regalos fets a expensas de una ciutat agobiada per tributs y crisis que no la deixan viure. Si algún dia aquesta respectable senyora tèn 'l pensament de possehir un palau a Barcelona, sens dupte se 'l farà construhir al seu gust y ab los seus medis, adoptant l' emplacament que més li acomodi.

Aixis ho ha fet a San Sebastián. També aquell Ajun-

tament volia regalarli un palau... y no per cert a títul de gratuhit, sinó a cambi de no sé quin castell perteneixent al ram de guerra, y D.ª Maria Cristina refusá l' oferta, adquirint una finca del seu pecuni, fentse la arreglar al seu gust y satisfent lo seu import religiosament.

Y es qu' hem arribat a tal punt, y es tan visible 'l progrès de las costums públicas y de las ideas democráticas, que fins los reys tenen a gala pagar lo que compran, vestir ab la major senzillés, mostrarse afables ab tot lo mon y, en una paraula, paisanejar tot lo possible.

Conducta radicalment oposada a la que observan los cortesans, sempre carregats de pretensions, cuberts sempre de galons y creus, desllorigantse 'ls ossets de l' espinada a copia de cortesias y lo qu' es més trist, fent actes de generositat a costa agena.

Lo ciutadà benemerit no déu haver meditat gayre lo projecte que porta entre mans.

Barcelona s' enorgulleix de possehir lo Parch de la Ciutadela, de possehirlo lliurement, de un extrém al altre, sense condomini de ningú. Y s' enorgulleix de possehirlo, per ser un siti d' esbarjo ahont va sempre que vol ó pot, a reposar de sas fatigas y a recrearse honestament. Aquells jardins, aquells plantacions, aquells edificis li costan a pés d' or. Per transformar los esterils arenals de la Ciutadela en un verger ha hagut de pagar onerosos tributs, y 'ls ha pagat sense queixarse.

Es més: la Ciutadela odiada y odiosa subsisti per espay de un sigle y mitj com una amenssa a la ciutat y com un padró de recorts ignominiosos. Un sigle y milj de humiliació y de martiri, que no tingué fi hasta que la Revolució volcá 'l trono dels Borbons. L' enderrocamment de aquella fortalesa significa, en conseqüencia, la vindicació del poble catalá. La cessió lliure de aquells terrenos signé lo premi otorgat a las virtuts civicas del nostre poble.

D' aquí l' orgull que va unit a la possessió del Parch. Lo mateix Sr. Rius y Taulet, quan no era encare

JOCHS MALABARS (NOVA INVENCIO).

Pèls clowns de nostra política es una bola 'l sufragi per aixó estant ells de broma res més fácil que jugarhi.

don Francisco, preparantse per emprendre 'l gran viatge número mil y tants!
 No t'altre idea ni altre pensament que aquest:
 —¡Vaig a Madrid! ¡¡a Madrid! ¡¡¡a Madrid!!!—
 Cada cinch minuts repassa 'l protocol de papers que t'empurtarsen. Lo plano de reforma, lo desarreglo definitiu de la plassa de Catalunya, lo projecte d'agregació, lo croquis del palau real que pensa fer dintre d'un quartel de la Ciutadela..
 ¡Tot, tot está a punt! ¡tot está en regla!
 —Per qué no marxa desseguida, donchs?
 Ja ho he dit avants: ara li están netejant y repulint las creus y placas
 Y com que 'n t'antas, la limpiesa no podrà quedar terminada fins a darrers del mes.
 Voila tout.

FANTÀSTICH.

UN ACTE DE GENEROSITAT.

La idea de visitar la ciutat de La Plata y saludar al vell actor espanyol D. Joseph Valero, que viu allí retirat, la Sra. Tubau emprengué 'l viatge en companyia de son espós Sr. Palencia, del ministre d'Espanya senyor Lopez Gomara y del conegut banquer catalá Sr. Castells. Los visitants esmorzaren ab lo se-

nyor Valero y un fill de aquest, en un salonet reservat del Café de París.
 Als postres del dinar, se parlá de la situació pecuniaria del vell actor, que no es gens próspera.
 Lo Sr. Castells, com si una idea li hagués crusat per la imaginació, li preguntá:
 —Digui, Sr. Valero, ¿ab quina cantitat créu vosté que podría ser un home felis?
 Valero respongué després de una pausa:—De felis ho he sigut sempre, fins en mitj de mos majors apuros. Ara mateix me 'n considero molt seyent ab vostés en aquesta taula...
 —No es aixó lo que li pregunto, interrompé 'l Sr. Castells, sinó ab quina cantitat consideraria assegurada la seva vellesa.
 —Déu mil duros me bastarian:—digué 'l vell actor.
 Lo Sr. Castells demaná tinter y ploma á un dels mossos que servían la taula y traventse un talonari de la butxaca, omplí un taló de 10.000 duros contra 'l Banch, y entregantlo al artista li digué:
 —Sr. Valero: aquí t'la felicitat. Serveixis acceptar aquest petit regalo.
 D. Joseph sentí una conmovió fonda: las camas se li doblegaren y cayent de genolls davant del generós Sr. Castells li prengué las mans omplíntlashi de petóns y llágrimas. La Sra. Tubau se desmayá y tots los allí presents, fins los mossos que servían l' esmorzar ploravan com á criaturas.
 No s'ha presentat may en lo teatro escena més conmovedora que aquella, produhida per la generositat de un home rich en fortuna, pero més rich encare de nobles sentiments.
 Lo Sr. Castells, en distintas ocasions, ha sigut la Providencia dels nostres paisáns en lo Riu de la Plata.

L.

AGASTA y Romero Robledo han tractat de unir-se; pero fins ara no ha sigut possible. Son dos ganxos que no empalman.
 Mes fácil sembla que s'entengan lo citat Romero y 'l general Cassola.
 Lo qual está més posat en ordre. La unió de aquests dos personatjes, al menós semblará l'aliança de la cassola y 'l pandero.
 Una aliança molt flamenca.

No hi ha més; lo partit conservador, conseqüent ab los seus principis, retxassa 'l sufragi universal.
 Y per la seva part, lo sufragi universal, conseqüent ab la seva historia, retxassa al partit conservador.
 Que sempre li ha agradat al sufragi pagar ab la mateixa moneda.
 Hi havia un coronel, D. Arseni Linares, que 'l día primer de mars del corrent any ocupava en l'escala 'l número 222.
 Y avuy, un mes y mitj després de aquella fetxa, ostenta ja 'ls entorxats de brigadier.
 L'indicat jefe t'è un mèrit que no tenen los altres: es gendre del general Jovellar.
 Y per pujar las escalas de 222 esglahóns en 222 esglahóns no hi ha com los gendres dels generals.

Quan los bisbes van acceptar lo conyit del ministre demócrata Sr. Canalejas, deyan los amichs de la situació:
 —Vaya, ja s'han acabat las intransigencias: los bisbes menján en la taula de un ministre molt significat per sas ideas avansadas. ¿Que dirán los carlistas?
 * *

Los carlistas han parlat.
 Los carlistas diuhén que 'ls mateixos bisbes han acceptat un conyit del marqués de Cerralbo jefe de la pandilla tradicionalista.
 Y han menjat ab lo mateix gust los plats demócratas, que 'ls plats carcundas.
 No en va deyan uns tragóns dolats de bon paladar:
 —En materia de menjar tots los principis son bons.

La política s'embolica.
 Son molts los elements de la majoria que s'han unit secretament per jugar una mala partida a n' en Sagasta. En Martos sobre tot li t'è jurada, y ja sab tothom que don Cristino es mestre en partidas serranas.
 Mentres tant los conservadors se fregan las mans de gust, considerant que per ells se fa la festa.
 En Sagasta casi no tindrà més remey, que treures un pito y xiular.
 —Aixó es una indecencia—dirá D. Anton—vosté 'ns xiula á las nostras barbas.
 —No, senyor, dispensi—podrá respondre en Sagasta:—jo no xiulo á ningú. Demano ausili.

Per últim ha sigut aprobada pèl Senat la proposició Mellado.
 ¡Senyors regidors d'ofici los han fet un flach servici!
 * * *
 —No hay plazo que no se cumpla, ni deuda que no se pague.
 —No es exacte—digué un regidor d'ofici.
 Y afegi, parlant en vers:
 Set mesos governarém y tingan per bèn segú que 'ls deutes que deixarem no 'ls podrà pagar ningú.

Y quina pressa s'ha donat D. Francisco de Paula en transformar en Palau real, un dels edificis de la Ciutadela per regalarlo á la reyna regent.
 Es aquesta la primera vegada que queda contradita aquella coneguda locució:
 —«Las cosas de palacio, van despacio.»
 ¿Saben per qué fa dos senmanas que 'ns abstenim de parlar del judici del crim de Fuencarral?
 Per ser tantas las contradiccions y 'ls duptes que ha provocat, que tenim por per nosaltres y pèls nostres lectors.
 Está mitj averiguat que del judici 'l desfici, pot fer perdre hasta 'l judici de qui 'l tinga més sensat.

Entre 'ls manifestants de Turin s'han sentit crits de «¡Abaix lo rey!» «¡Abaix la reyna!» «¡Abaix la monarquía!»
 També 'ls huelguistas de Westfalia, han cridat ¡«Mori Bismarck!»
 Lo vapor de la máquina s'expansiona: las válvulas xiulan...
 No sé, 'm sembla qu' en la gran fábrica de la Triple Aliansa lo dia menos pensat hi haurá una catástrofe.

Un qu'era amigatxo de un capellá, al qual havia conegut d'estudiant, en aquells bons temps de la juvenut en que junts la corrian, va preguntarli:
 —¿Quin es lo moment de la missa, que t'agrada més?
 —Home, es molt natural: may disfruto tan com quan me giro de cara al públich per dir *Dominus vobiscum*, y pegar una llambregada á las feligresas.

Una idea ingeniosa de un periódich de Madrid.
 Ab motiu de las grans festas celebradas á Paris en conmemoració de la Revolució francesa, l'embaixador inglés, representant de la reyna, va anarse'n a Londres.
 En cambi 'l lord corregidor de Londres, representant de aquell gran poble, va anar á Paris.
 Després de las grans festas, mentres l'embaixador se 'n ha tornat á Paris, lo lord corregidor se 'n ha tornat á Londres.
 Si pèl cami s'han trobat, com es probable, 'l lord haurá pogut dir al embaixador:
 —Ja ho veyen: en tot lo del mon es aixis: quan los reys hi van, los pobles, ja 'n tornan.

En Villaverde ha acusat al govern d' en Sagasta de tenir seqüestrada la regia prerrogativa.
 Diccionari del cessant:—Regia prerrogativa:—Lo caldo del presupost.

Lo governador de Valencia, per aquietar als distints bandos en qu' está fraccionat lo partit fusionista de aquella capital, tot sovint los convida á dinar. Pero tot es inútil. Enemistats entran al menjador y enemistats ne surten.
 Es natural. ¿Que han de fer los fusionistas sentats á taula?
 Ensenyarse las dents.

- A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.
- XARADA.—*Ma-ri-a.*
 - ANAGRAMA.—*Marta-Matar.*
 - TRENCA-CLOSCAS.—*La creu de la masia.*
 - ROMBO.—
 P
 P A
 P A L
 P A L A
 P A L A S
 A L A S
 L A S
 A S
 S
 - GEROGLÍFICH.—*Com menos flas, més bè vas.*
 Han endavinat totas las solucions los ciutadans Tresi-llaire, Lola Mont y Un Saragatero: n' han endavinadas 4 Fandilleta y C. y Pau dels Timbals; 3. K. Novas del K. Stell, y 2 no més: Quatre Burots y Comas.

XARADA.
 —¿Es aquí á ca la Dos-tres?
 —No senyó, es á l'altra casa.
 —¿Quina es?
 —La de aquí l'hu-dos.
 —¿No sab quan hi es?
 —Sí, á las quatre.
 —Ara dos-hu ¿Es á dir qu' es la primera Tot? Tres-quarta, estigui bona.
 —Igualment:
 estiga bó.
 —Moltas gracias.
 J. T. ANGUILA.

ENDEVINALLA
 Perque 'm conegas, lectó escolta lo que t' diré:
 so de terra ó de papé:
 so de plom ó de cotó:
 so molt gran ó so molt xica;
 so cobarda ó so valenta;
 so molt freda ó molt calenta...
 Apa, donchs, pensa una mica.
 J. MONT.

TRENCA-CLOSCAS.
 TOMASA GASTA VAÑOS CARS.
 Formar ab aquestas lletras lo nom de tres polifichs.
 J. ROCA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.
 1 2 3 4 5 6.—Diminutiu de bestia.
 5 5 6 1 6.—Una flor.
 3 4 1 2.—Poble de Catalunya.
 4 5 6.—Comestible.
 5 2.—Nota musical.
 1.—Una consonant.
 ARIOR J. M.

GEROGLÍFICH.
 S
 I I I
 e e
 x - I
 d d
 E E E
 x
 A
 PAU MATALLOPS.

Medicaments del Dr. WOOM

Aixerop antidiarreich-estomacal, per curar tota classe de diarreas.
 Aixerop pectoral, per combatre tota classe de tos.
 Aixerop lactifich, per aumentar la cantitat y millorar la calitat de la llet.
 UTILÍSSIM PER MARES Y DIDAS.

Unich depòsit
 Petritxol
 N.º 2

AIXEROPERIA
 DEL
 DR. GENER.

PELEGRINS... Á OREJAR LA LLANA!!

QUADROS.

DESTINATS Á LA EXPOSICIÓ DE PARIS.

Marina.—Un barco menut d'una forma molt estranya; dú la bandera d'Espanya sobre 'l casco llargarut. S'ignora lo que será, y ningú sab certament si 's probará 'l mes vinent, l'altre, ó 'l de més enllá. Sin embargo, al punt que arriba l'inventor, los ciutadans l'abressan, pican de mans y casi tots cridan: ¡Viva!

Hellogábalo.—Un senyó d'una panxa respectabla, calsas curtas, cara afable y apoyat en un bastó. Sos ulls miran ab afany una cullerassa atrós, una cassola d'arrós y una ampolla de Xampany.

Contrast.—Traballant de balde, uns fulanos, sense apurcs, recullen uns quants mils duros per fé un obsequi á un arcalde. ¡Ab quina santa afició van corrent de dreta á esquerra, y remouhen cel y terra fomentant la suscripció! Mentres tan ells tiran l'am. ajeguda allí á la vora, hi ha una multitu tqe plora morta de pena y de fam.

La indolencia.—Representa un patrici, ja d'edat, cómodament repapat, mentres don Venanci 'l venta. Un grupo de dissidents comensa á donarli voltas; uns cantantli las absoltas, altres ensenyant las dents. Pero ell, sense mirar ré, segueix gronxantse ab catxassa y de tan en tan se passa la má per sobre 'l tupé.

Paysatge.—Palets de riera, camps imatge del descuyt, arbres que no donan fruyt, ceps farsits de filoxera. Terras sense cultivá, carreteras destrossadas, fincas qu' están embargadas, boscos pelats com la má. Y en lo cim de una montanya, sobre un pal voltat de brossas, un cartell ab llettras grossas que diuhen aixís: ¡Espanya!

Vigilancia á Barcelona.—Dos lladres de má certera, espantian una cartera y un rellotje, en poca estona. Vora hont ells s' están lluhint, hi ha en aquell mateix instant.

Anirém á Montserrat plé de vi durém lo gat y ademés un canonet per fé salva, per fé salva; y ademés un canonet per fé salva á Carlos set.

un policia hadant y un municipal dormint

Quadro género humoristich. Fira, un cárco, un panorassa, tres pilots d'herbas y rama, un safreig no gayre artístich. Arbres plantats sense trassa, set fanals, quatre garitas, onze barracas petitas. Títul del quadro: ¡Una plassa!

Somni monstruós—Una arcoba; un gerxo qu' está arrupit, que si no está ben dormit al menos sembla que ho proba. Al fi dorm, pero ¡qué mal! l'home te un somni espantós y s' agita tremolós, cridant com un carcamal. ¡Qué deuré somiar? ¡Pues nada! Una cosa molt senzilla: que ha tornat á aná á Sevilla y li han dat una pitada.

Aquest vistasso concís, dona una idea ben clara dels quadros qu' hi acabat ara y que vaig á enviá á París. Si bé la colecció assombra, tinch un dupte dintre 'l cor: ¿guanyarán medalla d' or ó 'ls rebrán á cops d' escombra?

C. GUMI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Q. Q. Rulla, I. Porcá, Pep del Nas, P. Comas, Fandieta y C.ª, Quim Mora, Manuel Mas, R. T. C., Joan Riba, Mora y Rossell, Camelo, J. Rossell Roig, Pepet Confiter, P. Bernadas, F. Grané, Taronja de Convent, Dos caloyos, P. Conca, J. Artés Codina, Calafi, Roura Espinal, Un Dragó, Anonét del Corral, E. Ferrer, E. Vista y Garsa de R., M. Baró (Grané), R. Gali, Suftrísida, y Un cap de brot:—Lo que 'ns envían no fa per casa.

Ciudadans Quatre burots, Grebat tendre, S. Sabater Fornis, J. Criquet, J. Terri, Un Nerviós, P. Lut y P. Lat. Acnis y C.ª, K. Stelar, J. Staramsa, Café y Copa, Noy Ros, Pau Claris, Roig del Rosselló, P. Armengol, Joseph Pep y C.ª, Aprenent Solfista, K. Novas del K. Steil, Un Ratolí y J. Alamaliv:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envían.

Ciudadá J. T. R. (Cervelló)—Sobre 'l primer punt trobém qu' es una qüestio massa particular. Lo demés es molt discutible 'l dret de la citada autoritat.—Lluís Salvador: Mirarém de corretjirho.—Muley Abersens: Es incorrecte.—A. Llimoner: va bé.—Rosa Xala: La poesia podra arreglarse: es rípiosa 'é incorrecte.—A. Piera: Lo sonet va molt bé.—E. Vilaret: Permeti que li observem que «Vessa» y «finesa» no consonan. «No podria arreglarho?»—R. Roura: Lo de aquesta senmana es molt fluijet.—Pepet G. R.: No fa 'l pés.—Cantado según: No podém aprofitar més que un geroglífich.—Madame Renaud C.: Aprofitarem las caborias: respecte al article la idea resulta ab escasa novedat, encare que la forma estiga bé.—J. Pegatayre: Repari que si publicavam los versos, la polémica no acabaria may y 'l periódich perdria interés.—Payella y C.ª: No podém complaurel, perque la carta anterior va anar al paner.—Oratize Uguedei: Los versos son poch espontaneos: de lo demés aprofitarem alguna cosa.—S. Capdevilla: En lo sonet hi ha algun rípi y es llastima perque la idea va bé.—Ros Toll: Envihi lo que vulga; pero procuri que tinga més novedat que 'ls acudits.—P. C. T.: No fila prou.—Marangi: Es fluijet.—A. Rossell: Los sonets van bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.